

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **DHL Global Forwarding (CZ) s.r.o.** se sídlem Na Strži 1702/65, Praha 4, IČ 271 12 161, zast. JUDr. Hanou Nenadálovou, advokátkou, se sídlem Apolinářská 6, Praha 2, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 24. 5. 2012, č. j. 6788-4/2012-170100-21,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 24. 7. 2012 domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž Celní ředitelství Praha zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Praha 2 (dále jen „celní úřad“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5278-4/2010-176400-021. Tímto rozhodnutím bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo dle článku 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“) ve výši 402 989 Kč.

Žalobce v žalobě tvrdí, že rozhodnutí prvostupňového i odvolacího orgánu trpí nezákonností a že jím byl zkrácen na svých právech.

Nejprve žalobce stručně popsal průběh správního řízení a sice, že celní úřad vydal dne 2.11.2007 rozhodnutí ev. č. 07CZ17030012740616, jímž na návrh žalobce propustil do režimu volného oběhu dovozené zahraniční zboží, které bylo v celním prohlášení zařazeno do 23 položek.

Dne 15. 9. 2009 Celní ředitelství Praha, oddělení následných kontrol zahájilo kontrolu prohlášení po propuštění zboží u žalobce za účelem ověření správnosti sazebního zařazení u

zboží propuštěného do volného oběhu. V průběhu kontroly byla zjištěna možnost chybného zařazení a tím i pravděpodobného úniku na dani. Z tohoto důvodu zahájil dne 3. 2. 2010 celní úřad daňové řízení. Na základě výsledku následné kontroly byl vydán platební výměr, kterým bylo dodatečně zaúčtováno clo ve výši 402 989 Kč. Proti platebnímu výměru žalobce podal dne 6. 5. 2010 odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto.

Žalobce namítá, že rozhodnutí o odvolání je nepřezkoumatelné, jelikož se v něm Celní ředitelství Praha řádně nezabývalo podstatou věci, a to skutečností, že před propuštěním zboží do volného oběhu se uskutečnila částečná vnitřní kontrola zboží, přičemž nebyl vůbec hodnocen dopad tohoto stěžejního důkazu na správnost zařazení zboží.

Blíže žalobce uvedl, že propuštění zboží do volného oběhu předcházela částečná kontrola předmětného zboží (viz protokol o kontrole č. j. 1014/07-170300-02 ze dne 22. 10. 2007) zaměřená na dodržování právních předpisů o ochranných známkách. Dle celních orgánů při provádění kontrole bylo zboží v postavení dočasně uskladněného zboží, na které ještě nebylo podáno celní prohlášení na propuštění zboží do některého z režimů; kontrola nemohla ověřovat správnost údajů v celním prohlášení, jelikož to bylo podáno až dne 2. 11. 2007. Žalobce s uvedenou argumentací nesouhlasí, považuje ji za formalistickou a zavádějící s cílem dokázat, že celní úřad, ač měl v době kontroly všechny potřebné doklady, zejména obchodní faktury a dopravní dokumenty, včetně popisu jednotlivých druhů dováženého zboží a příslušných podpoložek KN, se při provádění kontroly zabýval pouze kontrolou ochranných známek. Kontrolované zboží se sice nacházelo v okamžiku kontroly v postavení dočasně uskladněného zboží, avšak zboží může být kontrolováno ještě před faktickým podáním celního prohlášení dle § 42 celního kodexu. Tento akt kontroly může být povolen na základě pouhé ústní žádosti. Žalobce připustil, že v daném případě sice neexistuje důkaz, že byla podána žádost v ústní formě, avšak je zřejmé, že kontrola před propuštěním zboží do navrhovaného režimu proběhla a to za přítomnosti celních orgánů i zástupců společnosti. Rozsah takové kontroly dle žalobce musel odpovídat kontrole ve smyslu článku 42 celního kodexu v návaznosti na článek 187a nařízení Komise č. 2454/1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, jímž se vydává celní kodex Společenství (dále jen „prováděcí předpis k celnímu kodexu“). Dle žalobce měl být vyslechnut celní kontrolor, aby bylo zjištěno, zda skutečně mohl zjistit správnost sazebního zařazení.

Žalobce dále uvádí, že po částečné kontrole se mohl domnívat, že příslušný celní kontrolor provedl rovněž kontrolu správnosti sazebního zařazení, neboť musel vědět, jaké zboží kontroluje. Pokud celní úřad provedl kontrolu dováženého zboží ještě před propuštěním zboží (dne 22. 10. 2007), jednalo se dle žalobce o kontrolu podřaditelnou pod článek 68 celního kodexu, neboť toto ustanovení neobsahuje žádné časové rozhraní jednotlivých kontrolních mechanismů.

V okamžiku propuštění zboží do navrženého režimu celní orgán jednak již disponoval údaji o kontrole zboží a měl i možnost kontrolu provést po propuštění zboží. Žalobce měl právo se domnívat, že pokud kontrolor v okamžiku propuštění nepojal podezření o správnosti sazebního zařazení, jsou údaje o sazebním zařazení uvedené v obchodních dokladech správné.

Z uvedeného žalobce dovozuje, že došlo k chybě celního úřadu, která byla způsobena kumulací kontroly zboží a následného propuštění zboží do navrženého režimu, neboť celní úřad neměl námitky ohledně sazebního zařazení zboží v okamžiku kontroly, ačkoli mu tyto údaje v době kontroly byly známy. Skutečnost, že kontrola byla provedena před podáním

celního prohlášení, nemůže z hlediska hodnocení chyby celního orgánu v návaznosti na článek 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, mít takový vliv, aby se příslušný celní úřad zbavil odpovědnosti.

S poukazem na článek 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu se žalobce dovolává principu dobré víry, neboť požádal o provedení kontroly před propuštěním zboží a je prokázáno, že kontrola zboží ověřující, zda nebyly porušeny předpisy na ochranu duševního vlastnictví, proběhla v době, kdy se zboží nacházelo v postavení dočasně uskladněném, nicméně žalobce za přítomnosti zaměstnanců celní správy posuzoval sazební zařazení zboží. Skutečnost, že celní správa disponuje pouze zápisem o provedené částečné vnitřní kontrole, který nijak nevypovídá o podrobném průběhu kontroly a jednotlivých zjištěních ve vztahu k sazebnímu zařazení zboží, nemůže být k tíži žalobce.

Závěrem žalobce shrnul, že nesouhlasí s napadenými rozhodnutími o dodatečném vyměření cla, neboť orgány celní správy nepojaly podezření o správnosti sazebního zařazení v době kontroly předmětného zboží a s vědomím správnosti předložených údajů zboží propustily do volného oběhu. Žalobce přitom vyvinul veškerou možnou snahu, aby za aktivní účasti celní správy mohl uvést údaje v celním prohlášení správně.

Ve vyjádření k obsahu žaloby nesouhlasí Celní ředitelství Praha s nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující:

- *k námitkám ohledně uskutečnění částečné vnitřní kontroly zboží*, že v předmětné věci nebyla provedena žádná kontrola zaměřená na ověření sazebního zařazení zboží. Slovní spojení „částečná vnitřní kontrola“ nevyplyvá z celních předpisů, ale váže se pouze k rozsahu fakticky provedené kontroly. V daném případě, jak vyplývá ze záznamu o kontrole ze dne 23.10.2007, č.j. 1014/07-170300-02, byla provedena částečná vnitřní kontrola kontejnerů č. CBHU 615984-0 a č. CBHU 166612-2 po příjezdu na centrální kontejnerové překladiště v Praze Uhřetěvesi, kde jsou prováděny nejrušnější kontroly před tím, než je zboží deklarantem navrženo k přidělení některého celně schváleného určení. Kontrola byla zaměřena na ochranné známky;

- *k poukazu žalobce na článek 42 celního kodexu, který umožňuje deklarantovi, aby si před podáním celního prohlášení ověřil vlastnosti zboží*, že tento akt nemá s předmětnou věcí nic společného, proto je žalobcův odkaz na článek 42 zcela irrelevantní;

- *k námitce žalobce, že se měl právo domnívat, že kontrolor v rámci kontroly práv duševního vlastnictví provedl rovněž kontrolu celního zařazení*, že žalobce zaměňuje kontrolu prováděnou za účelem případného odhalení zboží neoprávněně opatřeného chráněným označením s kontrolou prováděnou za účelem ověřování údajů uvedených v celním prohlášení, které však spolu vzájemně nesouvisí. Kontrola dodržování práv duševního vlastnictví ani nemohla být prováděna za účelem ověření sazebního zařazení předmětného zboží, neboť taková kontrola se provádí až na základě podaného celního prohlášení na propuštění zboží do navrženého režimu, tedy až v tomto okamžiku celní úřad kontroluje údaje uvedené v celním prohlášení v porovnání se skutečným stavem. Celní ředitelství Praha připomíná, že ne každá celní kontrola se týká ověřování správnosti sazebního zařazení a ne každý celník je specialistou na problematiku sazebního zařazení. Pokud poukazuje žalobce, že v daňovém řízení nebyl vyslechnut celní kontrolor, je třeba uvést, že žalobce žádného svědka nenavrhoval a odvolací orgán neměl potřebu předvolávat svědky stran objasnění provedené

kontroly, která nemá vliv na rozhodování o propuštění zboží do navrženého celního režimu. Žalobce své odvolání až do vydání napadeného rozhodnutí nijak nedoplňoval;

- *k námitce vycházející ze spojitosti kontroly prováděné za účelem odhalení padělků či napodobenin s kontrolou prováděnou za účelem ověření sazebního zařazení zboží*, že mezi těmito úkony nelze hledat spojitost, protože neexistuje. Pokud je na zboží umístěno chráněné označení, není zboží posuzováno v rámci kontroly prováděné za účelem odhalení padělků či napodobenin podle jeho sazebního zařazení, ale podle toho, zda majitel daného chráněného označení dal dovozci svolení s označením předmětného zboží jím registrovanou ochrannou značkou;

- *k námitce, že kontrolu před propuštěním zboží lze podřadit pod čl. 68 celního kodexu*, že tento článek upravuje postup celního úřadu až po podání celního prohlášení. Teprve podáním prohlášení vzniká právo celního úřadu kontrolovat podané celní prohlášení, doklady k němu přiložené a kontrolovat zboží a případně odebírat vzorky. Žalobcem namítanou kontrolu dováženého zboží ještě před propuštěním zboží též nelze podřadit pod článek 68 celního kodexu, neboť se jedná o úkon v rámci celního dohledu, který je upraven v článku 37 celního kodexu;

- *k tvrzení žalobce, že v okamžiku propuštění zboží do navrženého režimu celní orgány již disponovaly údaji o kontrole zboží*, že žalobce se mýlí, neboť kontrola byla provedena podle článku 37 celního kodexu. Žalovaný nadto zdůrazňuje, že provést kontrolu zboží za účelem ověření údajů uvedených v přijatém celním prohlášení je právem celního úřadu, nikoli jeho povinností;

- *k tvrzení žalobce, že na základě přístupu celní správy uvedl příslušné podpoložky KN do celního prohlášení*, že celní prohlášení je úkon, jímž osoba projevuje vůli, aby bylo zboží propuštěno do určitého režimu, a v daném případě tak žalobce jednal z vlastní vůle, nikoli z vůle celní správy;

- *k námitce, že žalobce jednal v dobré víře*, že neexistuje žádná spojitost mezi okamžikem provedení kontroly a dnem vydání rozhodnutí o odvolání. Není pravdivé tvrzení, že žalobce se může odvolávat na dobrou víru, neboť pořádal o provedení kontroly před propuštěním zboží, takový postup by ani nebyl v souladu se zákonem. Provedená kontrola nebyla kontrolou, o níž požádal žalobce. I kdyby se skutečně jednalo o kontrolu na žádost podle článku 42 celního kodexu, nemohlo by to zavdat příčinu k tomu, aby se žalobce domníval, že se jednalo o kontrolu související se sazebním zařazením zboží.

Celní ředitelství Praha dále uvedlo, že na základě článku 199 prováděcího předpisu k celnímu kodexu vzniká deklarantovi podáním podepsaného celního prohlášení odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, za pravost přiložených dokladů a dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním zboží do daného celního režimu. Správnost údajů a pravost předložených dokladů si deklarant může nechat ověřit v souladu s článkem 42 celního kodexu, a to poté, co bylo zboží předloženo k celnímu řízení. Deklarant tedy mohl využít tohoto práva, ale v daném případě tak neučinil. Lze konstatovat, že účastník celního řízení nese objektivní odpovědnost za své jednání.

Celní ředitelství Praha také upozornilo, že v rámci celního řízení je nutné nalézt rovnováhu mezi zájmem jednotlivců na co nejrychlejší propuštění zboží a zájmem státu na spravedlivé stanovení cla a dalších povinných odvodů do veřejných rozpočtů. V tomto kontextu nemohou celní orgány v případě každého jednotlivého dovozu vždy důkladně

přezkoumávat správnost sazebního zařazení do podpoložky celního sazebníku ještě před tím, než rozhodnou o propuštění zboží do navrženého režimu. Předmětem řízení o propuštění zboží do určitého režimu není schvalování celního zařazení zboží, ale právě jen otázka, zda jsou splněny předpoklady pro propuštění zboží do režimu volného oběhu. Při rozhodování o propuštění zboží do volného oběhu není současně rozhodnuto o správnosti jeho zařazení podle celního sazebníku. Chybné zařazení zboží zjištěné v průběhu následné kontroly pak má vliv na správnost výše cla a při zjištění pochybení je povinností celního úřadu clo doměřit ve správné výši. Pokud žalobce tvrdí, že vyvinul veškerou možnou snahu, aby mohl údaje v celním prohlášení uvést správně. Pokud tvrdí žalobce, že aktivně spolupracoval při kontrole zboží, pak tím pouze plnil své povinnosti vyplývající z celních předpisů.

Ze všech shora uvedených důvodů Celní ředitelství Praha navrhuje, aby soud žalobu zamítl v celém jejím rozsahu.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).

Předně je třeba uvést, že Celní ředitelství Praha, které ve věci původně rozhodovalo, bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno spolu s ostatními celními ředitelstvími a celními úřady zřízenými podle zákona č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky. Působnost Celního ředitelství Praha jako orgánu rozhodujícího o odvoláních proti rozhodnutím celních úřadů, přešla dle § 82 odst. 1 a 2 a § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, na Generální ředitelství cel. Za žalovaného bude dále v textu souhrnně označováno jak Celní ředitelství Praha, tak i jeho kompetenční nástupce, Generální ředitelství cel.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Soud ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu předně poukazuje na vázanost soudu žalobními body (příkladmo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 6 As 45/2004 – 84, v němž je mj. uvedeno, že „*rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona (§ 75 odst. 2 s. ř. s.)*“). Městský soud v Praze tedy nebyl oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí a v jejich mezích poté posuzovat zákonnost napadeného správního aktu.

Vycházeje z této premisy soud poukazuje na skutečnost, že žalobce v podané žalobě vůbec nenamítá nesprávné sazební zařazení zboží pro účely výpočtu cla, nýbrž brojí toliko proti postupu celního orgánu a namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kterou shledává v tom, že v rozhodnutí se prvostupňový celní orgán ani žalovaný řádně nevypořádali s tím, že již před samotným daňovým řízením proběhla kontrola zboží celním orgánem. Cílem této kontroly bylo zjistit, zda nedochází k porušování práv z duševního vlastnictví, ale podle názoru žalobce celní úřad v jejím rámci provedl i kontrolu celního zařazení, k navrhovanému

zařazení nic nenamítal, z čehož žalobce dovodil, že jím navrhované celní zařazení je správné. V tomto ohledu se odvolává na skutečnost, že jednal v dobré víře.

Ze spisového materiálu vyplývá, že příčinou nezaúčtování předmětné částky cla bylo uvedení nepravdivých údajů o sazebním zařazení zboží v celním prohlášení. Teprve po provedení následné kontroly se ukázalo, že ač bylo zboží původně nesprávně zařazeno do 20 položek celního prohlášení jako „náhradní díly jízdních kol“, zboží ve skutečnosti patří do jiné podpoložky jako „nekompletní nesmontovaná jízdní kola mající podstatné rysy kompletních jízdních kol“. Původním zařazením zboží se žalobce vyhnul platbě cla ve výši 14 % a platbě antidumpingového cla ve výši 48,5 %.

Žalobce staví svou obranu na tom, že ho celní orgán měl upozornit, že původní zařazení zboží je nesprávné, jelikož k tomu měl podklady vyplývající z kontroly zboží (ze dne 23.10.2007, č.j. 1014/07-170300-02 pozn. soudu) a dovolává se článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, podle kterého se neprovede dodatečné zaúčtování, „pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.“

Jak uvedl Evropský soudní dvůr (dále též „ESD“) v bodě 30 rozsudku C-173/06 *Agrover Srl* ze dne 18. 10. 2007, „podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu příslušné orgány neprovedou dodatečné zaúčtování dovozního cla pouze tehdy, pokud jsou splněny tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednajícím v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení (viz obdobně rozsudky ze dne 12. července 1989, *Binder*, 161/88, *Recueil*, s. 2415, body 15 a 16; ze dne 14. května 1996, *Faroe Seafood a další*, C-153/94 a 0204/94, *Recueil*, s. I-2465, bod 83; usnesení ze dne 9. prosince 1999, *CPL Imperial 2 a Unifrigio v. Komise*, C-299/98 P, *Recueil*, s. I-8683, bod 22, jakož i ze dne 11. Října 2001, *William Hinton & Sons*, C-30/00, *Recueil*, s. I-7511, body 68, 69, 71 a 72). Jestliže jsou tyto podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno (rozsudek ze dne 27. června 1991, *Mecanarte*, C-348/89, *Recueil*, s. I-3277, bod 12).“

V daném případě je nutné posoudit, zda všechny výše uvedené podmínky byly kumulativně splněny. Soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna již první podmínka, podle které došlo k nezaúčtování dlužného cla následkem chyby ze strany příslušných orgánů.

Žalobce označil za chybu celního orgánu, že při kontrole zboží týkající se ochrany práv z duševního vlastnictví, která proběhla ještě před podáním celního prohlášení, celní orgán nenamítal nic proti navrhovanému zařazení zboží. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (9 Afs 87/2009-147 ze dne 31. 3. 2010; 1 Afs 27/2008-96 ze dne 30. 7. 2008) i z judikatury Evropského soudního dvora, chyba na straně příslušného celního orgánu musí spočívat v jeho chybném aktivním jednání.

Ve výše zmíněném rozsudku *Agrover* (bod 31) Evropský soudní dvůr doplňuje, že „cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání nebo nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby

povinné zaplatit clo, způsobily „samotné“ příslušné orgány. Právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají tak pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů (viz obdobně rozsudek Mecanarte, C-348/89, body 19 a 23).“

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 Afs 87/2009-147, dovodil, že chyba může spočívat i v pasivním jednání, avšak v kontextu judikatury Evropského soudního dvora jde o výjimku z pravidla, které vyžaduje aktivní jednání. Obdobné skutečnosti jako v předloženém případě zkoumal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008-96, němž dospěl k tomu, že „možná pasivita celního orgánu může odůvodnit splnění první podmínky čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství za situace velkého množství dovozů stejného zboží během dlouhého časového období, pokud zůstaly celní orgány v nečinnosti, jakkoliv celní prohlášení předložené povinnou osobou byla kompletní a poskytovala výslovně takový popis zboží se zřetelem na relevantní nomenklaturu, že by bylo možno bez dalšího odhalit jeho nesprávné sazební zařazení (rozsudek ESD ze dne 1. 4. 1993, *Hewlett Packard France*, C-250/91, *Recueil*, s. I-1819, body 20 a 21). O chybu na straně celních orgánů však v žádném případě nemůže jít, pokud tato vznikla v důsledku nesprávných informací poskytnutých deklarantem nebo jeho zástupcem, kteréžto informace neměl celní orgán povinnost kontrolovat (viz shora cit. rozsudek Mecanarte, bod 24).“

V témže rozsudku Nejvyšší správní soud navíc připomíná, že „z publikované rozhodovací praxe je jasné, že za chybu celního orgánu se nepovažuje ani chybná informace poskytnutá pracovníkem celního orgánu ústně, včetně informací poskytnutých telefonem, které nezavazují celní orgán (viz text související s pozn. č. 27 Informačního dokumentu o použití čl. 220 odst. 2 písm. b) a článku 239 celního kodexu Společenství, citující relevantní rozhodnutí Komise).“

Výše popisovaná situace v daném případě nenastala. Účelem kontroly uskutečněné dne 23.10.2007 bylo provedení ztotožnění přepravovaného zboží v ložném prostoru kontejnerů č. CBHU 615984-0 a č. CBHU 166612-2 se zaměřením, zda tímto zbožím nejsou porušována práva z duševního vlastnictví. V rámci uskutečněné kontroly celní orgán vůbec nemohl a ani neposuzoval sazební zařazení zboží (viz Záznam o kontrole ze dne 23.10.2007, č.j. 1014/07-170300-02). Případný výslech celního kontrolora či jiné osoby přítomné této kontrole by byl pro rozhodnutí ve věci zcela irelevantní a ve svém důsledku by vedl pouze k prodloužení celního řízení. Kontrola proběhla v době před podáním celního prohlášení, v němž teprve deklarant sazební zařazení zboží navrhuje. Celní orgán tedy v době uskutečněné kontroly nejenom neměl žádné podklady týkající se navrhovaného zařazení zboží, ale v rámci dané kontroly mu vůbec nepříslušelo zařazení zboží posuzovat. Tvrdí-li žalobce, že provedená kontrola musela odpovídat kontrole ve smyslu článku 42 celního kodexu, pak je jeho názor mylný. Toto ustanovení je v celním kodexu systematicky zařazeno do kapitoly 2 - předložení k celnímu řízení, nemůže se tedy vztahovat na kontrolu práv duševního vlastnictví, která byla dne 23.10.2007 provedena. Nesprávný je taktéž odkaz žalobce na článek 68 celního kodexu, protože i ten, jak vyplývá z jeho systematického zařazení a samotného textu „za účelem ověření přijatých celních prohlášení“, lze použít až po předložení celního prohlášení a nemá žádný význam pro úkony učiněné před jeho podáním. Tvzení žalobce, že požádal o provedení kontroly před propuštěním zboží, ze správního spisu nevyplývá a žalobce své tvrzení o žádný důkaz neopírá.

Soud shrnuje, že žalobce směšuje v žalobě tři nesouvisející úkony celního orgánu, které mají odlišný účel a nejsou zaměnitelné.

Za prvé dne 23.10.2007 proběhla na centrálním kontejnerovém překladišti v Praze Uhřetěvesi vnitřní kontrola dvou kontejnerů (č. CBHU 615984-0 a č. CBHU 166612-2), jejímž předmětem bylo zjištění, zda dováženým zbožím nedochází k porušení práv duševního vlastnictví. Při uskutečněné kontrole celní úřad prohledal zboží za účelem zjištění, zda zboží nenese ochranné známky, k nimž chybí souhlas vlastníka předmětné ochranné známky k jejímu použití. V rámci této kontroly celnímu orgánu nepřísluší zkoumat sazební zařazení zboží.

Následně na základě podaného celního prohlášení celní úřad rozhodoval o propuštění zboží do navrženého celního režimu. Celní úřad přitom posuzoval, zda je dané zboží způsobilé k tomu, aby mohlo být propuštěno, avšak nezkoumal s tím současně správnost zařazení zboží do sazebníku pro účely výpočtu cla. Jak uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 Afs 79/2008-91, „*při rozhodování o propuštění zboží do volného oběhu není současně rozhodnuto o správnosti jeho zařazení podle celního sazebníku. Chybné zařazení zboží zjištěné v průběhu následné kontroly pak má vliv na správnost výše cla; při zjištění pochybení je povinností celního úřadu clo doměřit ve správné výše.*“

Tento rozsudek Nejvyššího správního soudu zmiňuje i další úkon, jímž je kontrola toho, zda navržené zařazení předmětného zboží do celního sazebníku skutečně odpovídá charakteru zboží. Účelem této kontroly je ověřit, zda bylo vybráno clo ve správné výši. Teprve v tomto momentu celní úřad zkoumá, zda údaje v celním prohlášení odpovídají charakteru a účelu zboží v souladu s celní nomenklaturou. Jelikož je povinností deklaranta uvést sazební zařazení a je jeho odpovědnost, zda je zařazení správné, nemůže se své odpovědnosti zříci odvoláním na to, že ho celní orgán před podáním celního prohlášení neupozornil, že jím zamýšlené zařazení může být špatné. Navíc celní orgán může posuzovat správnost zařazení teprve poté, co je celní prohlášení podáno, tudíž veškeré předcházející kontroly vůbec nejsou způsobilé správnost zařazení zjistit.

Z výše uvedeného vyplývá, že celní orgán se nedopustil pochybení ve smyslu článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, když po kontrole ohledně možného porušení práv duševního vlastnictví ani v rámci rozhodnutí o propuštění zboží do daného celního režimu neupozornil žalobce, že jím zamýšlené sazební zařazení zboží je nesprávné. Žalobce se nemůže úspěšně dovolávat dobré víry vycházející pouze z toho, že celní orgán při předcházející kontrole nevznesl žádné námitky ohledně sazebního zařazení zboží.

V návaznosti na uvedené soud nemohl přisvědčit žalobci, že výsledek kontroly na ochranu práv duševního vlastnictví byl stěžejním důkazem, s nímž se měl žalovaný vypořádat v rozhodnutí o odvolání. V dané věci byl totiž výsledek kontroly pro dané rozhodnutí irelevantní. Z tohoto důvodu soud shledává námitku nepřezkoumatelnosti nedůvodnou.

Soud uzavírá, že žalobu shledal nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. února 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.